

Sygn. akt III KK 36/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

SSN Andrzej Tomczyk

Protokolant Patrycja Kotlarska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Małgorzaty Kozłowskiej,
w sprawie **J. C.**

skazanego z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 7 lipca 2020 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w R.

z dnia 3 lipca 2018 r., sygn. akt V Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w R.

z dnia 6 grudnia 2017 r., sygn. akt X K (...),

- 1. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w R. w postępowaniu odwoławczym;**
- 2. zarządza na rzecz oskarżonego zwrot opłaty od kasacji.**

UZASADNIENIE

J. C. stanął pod zarzutami tego, że:

1. w 1999 roku, w R., bez wymaganego zezwolenia, posiadał i handlował bronią palną w postaci bliżej nieustalonego karabinu marki „Zastava”, który usiłował sprzedać za pośrednictwem M. G., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak zainteresowania tym modelem przez potencjalnego nabywcę,

tj. popełnienia czynu z art. 263 § 1 i 2 k.k.

2. w okresie od lutego do maja 2004 roku, w W., J. i R. działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z A. W. i S. K., wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków psychotropowych w postaci co najmniej 5 kilogramów amfetaminy, w ten sposób, że:

1. na przełomie lutego i marca 2004 roku, nabył od A. W. i S. K., co najmniej 1000 gram amfetaminy, którą sprzedał nieustalonym osobom,
2. w marcu 2004 roku, nabył od A. W. i S. K. co najmniej 1000 gram amfetaminy, którą sprzedał nieustalonym osobom,
3. w kwietniu 2004 roku, nabył od A. W. i S. K. co najmniej 2000 gram amfetaminy, którą sprzedał nieustalonym osobom,
4. w kwietniu 2004 roku, działając wspólnie i w porozumieniu z R. C. nabył od A. W. co najmniej 1000 gram amfetaminy, którą sprzedał nieustalonym osobom, czyniąc sobie z popełnianych przestępstw stałe źródło dochodu,

tj. popełnienia czynu z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. nr 179, poz. 1485, ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

5. w okresie od kwietnia do lipca 2004 roku w R., działając z góry powziętym zamiarem, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków psychotropowych w postaci co najmniej 500 tabletek ekstazy w ten sposób, że:

- w okresie od kwietnia do maja 2004 roku, w R., sprzedał co najmniej 100 sztuk tabletek A. W.,
- w okresie od kwietnia do lipca 2004 roku, w R., sprzedał co najmniej 100 sztuk

tabletek A. W.,

- w okresie od kwietnia do lipca 2004 roku, w R., sprzedał co najmniej 200 sztuk tabletek A., W.,

- w okresie do kwietnia do lipca 2004 roku, w R., sprzedał co najmniej 100 sztuk tabletek A. W.,

czyniąc sobie z popełnionych przestępstw stałe źródło dochodu,

tj. popełnienia czynu z art. 56 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. nr 179, poz. 1485, ze. zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

6. w 2006 roku, w R., puścił w obieg podrobione banknoty o nominale 100 złotych, na łączną kwotę 27.000 złotych, w ten sposób, że sprzedał je A. W., czyniąc sobie z popełnianych przestępstw stałe źródło dochodu,

tj. popełnienia czynu z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

7. w dniu 28 czerwca 2007 roku, w R. i B., pomógł A. W. w zbyciu uzyskanego za pomocą czynu zabronionego samochodu „Honda Civic” nr rej. (...), który został skradziony w nocy 17 na 18 czerwca 2007 roku w R., w wyniku włamania do domu jednorodzinnego i garażu, na szkodę J. i T. B. oraz Towarzystwa Ubezpieczeń (...) S.A, w ten sposób, że przewiózł pojazd z R. do B., czyniąc sobie z popełnionych przestępstw stałe źródło dochodu,

tj. popełnienia czynu z art. 291 § k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

8. na przełomie czerwca i lipca 2007 roku, w R. i B., pomógł A. W. w zbyciu uzyskanego za pomocą czynu zabronionego samochodu „Nissan Miera” nr rej. (...), który został skradziony w nocy 17 na 18 czerwca 2007 roku w R., w wyniku włamania do domu jednorodzinnego i garażu, na szkodę J. i T. B. oraz Towarzystwa Ubezpieczeń (...) S.A, w ten sposób, że przewiózł pojazd z R.do B., czyniąc sobie z popełnionych przestępstw stałe źródło dochodu,

tj. popełnienia czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

1. w sierpniu 2007 roku, w R. i K., pomógł A. W. w zbyciu uzyskanego za pomocą czynu zabronionego pojazdu czterokołowego typu Quad marki „Yamaha” nr rej. (...), który został skradziony w dniu 8 sierpnia 2007 roku w M., na szkodę R. Z. i A. M., w ten sposób, że przewiózł pojazd z R. do K., czyniąc sobie z popełnianych przestępstw stałe źródło dochodu,

tj. popełnienia czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

2. w sierpniu 2007 roku, w R. i K., pomógł A. W. w zbyciu uzyskanego za pomocą czynu zabronionego samochodu „Toyota Rav4”, który został skradziony w nocy z 10 na 11 sierpnia 2007 roku w J., w wyniku kradzieży z włamaniem do domu jednorodzinnego, na szkodę K. K. i T. Sp. z o.o. w ten sposób, że przewiózł pojazd z R. do K., czyniąc sobie z popełnionych przestępstw stałe źródło dochodu,

tj. popełnienia czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

3. we wrześniu 2007 roku, w R., kupił od A. W. za kwotę 200 złotych kurtkę męską, uzyskaną za pomocą czynu zabronionego - kradzieży z włamaniem do domu jednorodzinnego w M., dokonanej w nocy z 5 na 6 września 2007 roku, na szkodę C. B., czyniąc sobie z popełnianych przestępstw stałe źródło dochodu,

tj. popełnienia czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

4. pod koniec 2007, w R., wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków psychotropowych w postaci co najmniej 100 tabletek ekstazy, które sprzedawał A. W. czyniąc sobie z popełnianych przestępstw stałe źródło dochodu,

tj. popełnienia czynu z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. nr 179, poz. 1485, ze zm.) w zw. z art. 65 § 1 k.k.

5. w 2007 roku, w R., nie posiadając wymaganego zezwolenia, posiadał i handlował bronią palną w postaci bliżej nieokreślonego pistoletu marki „Smith & Wesson” wraz z amunicją, które kupił od A. W.,

tj. popełnienia czynu z art. 263 § 1 i 2 k.k.

6. w okresie od początku marca do dnia 23 marca 2010 roku, w R., działając z góry powziętym zamiarem, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami środków psychotropowych, w ten sposób, że nabył co najmniej 0,5 kilograma amfetaminy i do dnia 23 marca 2010 roku przekazał nieustalonym osobom do dalszej odsprzedaży 225,49 gramów amfetaminy, czyniąc sobie z popełnianych przestępstw stałe źródło dochodu,

tj. popełnienia czynu z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku

o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2005 r. nr 179, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k.,

7. w dniu 23 marca 2010 roku, w R., czynił przygotowania, wbrew przepisom ustawy, do uczestniczenia w obrocie znacznych ilości substancji odurzających, w postaci 103,4 gramów marihuany, tj. popełnienia czynu z art. 57 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2005 r. nr 179, poz. 1485, ze zm.).

Sąd Rejonowy w R. wyrokiem z dnia 6 grudnia 2017r. w sprawie X K (...) uznał oskarżonego za winnego wszystkich zarzuconych mu czynów i skazał go za nie, a następnie orzekł karę łączną 4 lat pozbawienia wolności i grzywny w kwocie 200 stawek dziennych po 30 zł każda.

Wyrok zaskarżony został apelacjami prokuratora i obrońcy.

Prokurator postawił zarzuty dotyczące prawidłowego powołania przepisów stanowiących podstawę skazania.

Obrona postawiła zarzuty:

I - obrazy przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 7 k.p.k. polegającej na dowolnej ocenie dowodu z wyjaśnień złożonych przez oskarżonego w zakresie jakim Sąd odmówił im wiary, a które są konsekwentne, stanowcze, znajdują wbrew twierdzeniom Sądu, pełne oparcie w zeznaniach świadków, a zatem powinny zostać one uznane za wiarygodny dowód w sprawie;
2. art. 7 k.p.k. przez dokonanie oceny niepełnego materiału dowodowego w sposób dowolny, a nie swobodny, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, podczas gdy prawidłowa analiza całokształtu materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadków A. S. oraz M. G., prowadzi do odmiennych wniosków niż wyprowadzone przez Sąd w zakresie sprawstwa oskarżonego w zakresie czynu objętego aktem oskarżenia,
3. art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. polegającej na błędnej ocenie materiału dowodowego, tj. zeznań świadka A. W., którego zeznania są zarówno wewnętrznie, jak i zewnętrznie sprzeczne, jego supozycje w innych postępowaniach sądowych skutkowały uniewinnieniami oskarżonych,

albowiem jego zeznania nie odnalazły odzwierciedlenia w rzeczywistości, zaś oskarżenie oparte było wyłącznie na jego zeznaniach, co jest tożsame w przedmiotowej sprawie;

4. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. – przez dokonanie jednostronnej i powierzchownej oceny dowodów z zeznań K. T. oraz niewyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności pojawiających się w zeznaniach przez niego składanych, ponadto brak konfrontacji złożonych zeznań z materiałem nieosobowym zgromadzonym w sprawie;
5. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. – przez brak wszechstronnego i należytego rozważenia dowodów z wyjaśnień oskarżonego, zeznań funkcjonariuszy policji oraz opinii sądowo – psychologicznej, polegającej na niedostrzeżeniu pełnej treści tych dowodów oraz brak należytego uzasadnienia stanowiska Sądu w zakresie analizy poszczególnych zeznań;
6. art. 424 § 1 k.p.k. poprzez nie wskazanie faktów, które Sąd uznał za udowodnione oraz nie wskazanie dlaczego Sąd nie uznał dowodów przeciwnych, w szczególności wyjaśnień oskarżonego J. C. w całości, czy też w części, w którym zakresie Sąd uznał wyjaśnienia za wiarygodne, co uniemożliwiło prześledzenie toku rozumowania Sądu I instancji w tymże zakresie, a także brak pełnego odniesienia się do materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

II - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na ustaleniu, że:

7. oskarżony popełnił zarzucane mu aktem oskarżenia przestępstwa w sytuacji, gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie potwierdza, iż zachowanie oskarżonego nie wypełniło znamion czynu zabronionego z uwagi na okoliczność, iż brak było bezpośrednich dowodów, iż oskarżony dopuścił się inkryminowanych zachowań, w szczególności okoliczność ta nie została potwierdzona przez innych świadków przesłuchiwanym przed Sądem I instancji – a uniewinnionych w innych postępowaniach, w których głównym świadkiem był również A. W., co nakazywało podchodzić do zeznań tegoż świadka w sposób dalece

ostrożny, tudzież krytyczny;

8. świadek A. W. nie miał motywu, by obciążać oskarżonego, w sytuacji, gdy A. W. skorzystał z dobrodziejstwa tzw. „małego świadka koronnego”, co obligowało świadka do wskazania przestępczych procederów innych osób, co zweryfikowane przez Sądy skutkowało uniewinnieniem oskarżonych w innych sprawach;
9. oskarżony posiadał broń palną marki „Zastava”, którą miał sprzedać przy udziale M. G., w sytuacji gdy ten drugi został prawomocnie uniewinniony od zarzutu nielegalnego posiadania w wym. jednostki broni, albowiem jedynym świadkiem, podobnie jak w sprawie niniejszej, był A. W., którego zeznania okazały się niewiarygodne;
10. zeznania świadka A. W. są wiarygodne, co potwierdziła opinia sądowo – psychologiczna, w sytuacji, gdy przedmiotowa opinia (uzupełniona na rozprawie) nie odnosiła się do wiarygodności zeznań świadka, a jedynie do faktu, czy świadek A. W. może zeznawać w postępowaniu jurysdykcyjnym;
11. uznanie zeznań świadków P. G., S. K., A. K., I. F., A. S., M. G. oraz K. T. za niewiarygodne, albowiem toczyły się wobec w/wym. świadków 1. postępowania karne, w sytuacji, gdy wobec A. W. toczyły się również postępowania karne;
1. A. G. wiedzę o pomówieniach J. C. przez A. W. miała posiadać od tego pierwszego, w sytuacji, gdy świadek ten zeznał, że wiedzę tę posiadała bezpośrednio od A. W.;
2. oskarżony kupił pistolet marki „Smith & Wesson” od świadka A. W., w sytuacji, gdy oskarżony przeczył, aby kiedykolwiek miał nabyć przedmiotową broń, a powyższa okoliczność nie została potwierdzona innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie;
3. oskarżony uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami zabronionych środków odurzających i przyjęcie sprawstwa oskarżonego wyłącznie na podstawie zeznań A. W., którego zeznania wobec innych osób o tożsame czyny okazały się nieprawdziwe, co skutkowało ich uniewinnieniem.

Podnosząc powyższe, obrona wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu zarzutów.

Sąd Okręgowy w R. wyrokiem z dnia 3 lipca 2018r. w sprawie V Ka (...) zmienił zaskarżony wyrok w zakresie wnioskowanym przez prokuratora, a w pozostałej części utrzymał orzeczenie w mocy.

Kasację od tego wyroku wywiódł obrońca i podniósł w niej zarzuty rażącego naruszenia przepisów postępowania, mające istotny wpływ na jego treść, a mianowicie:

1. art. 433§2 k.p.k. w zw. z art. 457§3 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez niedostateczne rozważenie zarzutów odwoławczych podnoszących niezasadne uznanie przez Sąd I instancji za wiarygodne zeznań A. W., podczas gdy prawidłowa analiza tych zeznań, w szczególności w zestawieniu z wyjaśnieniami oskarżonego, jak i zeznaniami innych świadków, którzy zostali uniewinnieni prawomocnymi wyrokami, w sprawach, w których świadkiem również był A. W., prowadzi do wniosku, że zeznania te sąd winien uznać za niewiarygodne, co doprowadziło do niezasadnego utrzymania w mocy wyroku Sądu Rejonowego w R.;
2. art. 433§1 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nierozważenie przez Sąd II instancji naruszenia przez Sąd Rejonowy w R. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającego na przeprowadzeniu przez Sąd Rejonowy w R. oceny zeznań świadków P. G., S. K., A. K., I. F., A. S., M. G., K. T., w sposób sprzeczny z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego i uznanie, że oskarżony dopuścił się zarzucanych aktem oskarżenia czynów, podczas gdy prawidłowa analiza tych zeznań wskazuje, że oskarżony, podobnie jak w/wym. świadkowie, został pomówiony przez A. W., który skorzystał z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary, a jego zeznania w postępowaniu przed Sądem Okręgowym II Wydziałem Karnym w sprawie sygn. akt. II K (...) skutkowały prawomocnym uniewinnieniem oskarżonych (obecnie świadków) z uwagi na niewiarygodność zeznań A. W., co skutkować winno uniewinnieniem oskarżonego od zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów;
3. art. 433§2 k.p.k. i art. 457§3 k.p.k. oraz art. 433§1 k.p.k. przez dokonanie mało

wnikliwej kontroli odwoławczej i niezasadne zaakceptowanie powierzchownej, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oceny dowodów dokonanej przez Sąd I Instancji, co doprowadziło do nienależytego rozważenia 1-5 zarzutów zawartych w apelacji obrońcy i w konsekwencji niewystarczające wskazanie powodów, dla których zostały one uznane za nietrafione, co doprowadziło Sąd Okręgowy w R. do ogólnikowego uzasadnienia wyroku oraz do niezasadnego zaakceptowania wadliwego wyroku Sądu Rejonowego w R.;

4. art. 185 k.p.k. w zw. z art. 186§1 k.p.k. przez oparcie orzeczenia wydanego w przedmiotowej sprawie na podstawie supozycji świadka A. H., która na rozprawie głównej przed Sądem Okręgowym w R. w dniu 19 czerwca 2018 r. odmówiła składania zeznań, a zatem jej zeznania złożone na etapie postępowania przygotowawczego w sprawie RSD (...) nie powinny stanowić dowodu w sprawie, a zatem wobec braku innych dowodów oskarżony winien zostać uniewinniony w zakresie jakim był obciążany przez świadka, który to przepis statuuje bezwzględny zakaz dowodowy;

5. art. 4, 7, 410, 424 k.p.k. w zw. z art. 2§2 k.p.k. oraz art. 433§2 k.p.k. i art. 457§3 k.p.k. przez niezasadne zaakceptowanie powierzchownej i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oceny dowodu z wewnątrznie sprzecznych zeznań świadka A. W. i pomimo tego poczynienie na ich podstawie ustaleń faktycznych dotyczących czynów zabronionych, których miał się dopuścić oskarżony;

6. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. i art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności przez nienależyte rozważenie zarzutu dowolnego ustalenia przez Sąd Okręgowy, iż zeznania świadków przesłuchanych przed Sądem Rejonowym w R. są niewiarygodne, w sytuacji, gdy świadkowie w sprawie sygn. akt. II K (...) zostali prawomocnie uniewinnieni od zarzucanych im aktem oskarżenia czynów.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i częściowo utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest zasadna w zakresie, w jakim podnosi zarzuty naruszenia art. 433§2 k.p.k. oraz art. 186§1 k.p.k.

Z całą pewnością cel ocen, których trzeba dokonać w niniejszym postępowaniu, sprowadza się do ustalenia wiarygodności zeznań świadka A. W.. W istocie bowiem, nieomal wyłącznie w oparciu o jego zeznania, dokonano ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

W tym zakresie Sąd I instancji wywiązał się ze swojego zadania i przedstawił rozważania co do wiarygodności depozycji wskazanego świadka, w szczególności uzasadniając dlaczego uznał je za wiarygodne.

Obrona w apelacji zarzuciła Sądowi Rejonowemu naruszenie zasad prowadzenia postępowania dowodowego w omawianym zakresie i poparła to swoją argumentacją.

W tej sytuacji, rolą Sądu Odwoławczego było przede wszystkim przeanalizowanie postawionych zarzutów i ocenienie ich wartości procesowej. Ocena ta jednak nie może ograniczać się, a tak stało się w niniejszej sprawie, do arbitralnego przyznania racji Sądowi Rejonowemu.

Istotą postępowania odwoławczego jest zawsze rozpoznanie postawionych w środkach zaskarżenia zarzutów. To właśnie te zarzuty stanowią przedmiot ocen sądu odwoławczego (dopiero w dalszej kolejności wchodzi w grę rozpoznanie sprawy poza granicami tych zarzutów, o ile ustawa na to pozwala). Sąd ten musi zatem przedstawić w sposób jasny i konkretny dlaczego nie podziela stanowiska skarżącego. Można do tego celu w jakimś stopniu posłużyć się odesłaniem do argumentacji Sądu I instancji, jednak tylko w takim zakresie, w jakim pozwoli to uniknąć zbędnych powtórzeń. Istotą rozstrzygnięcia zaś musi być tu przedstawienie własnej analizy dokonanej przez sąd rozpoznający apelację. Stwierdzenie zaś, że Sąd I instancji prawidłowo rozpoznał sprawę winno być konkluzją tej analizy, nie zaś jej surogatem.

W niniejszej sprawie ocena obszernej apelacji obrony przedstawiona została w wyjątkowo lakoniczny sposób. Przy tym znaczącą jej część zajmuje wskazanie okoliczności w istocie bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Pierwszą z nich jest omówienie opinii sądowo – psychologicznej dotyczącej świadka A. W.. Z opinii tej wynika, że nie stwierdzono u niego obniżenia sprawności procesów poznawczych, czy innego upośledzenia umysłowego, co w zasadzie było bezsporne, skoro prezentowana linia obrony nie odwoływała się do problemów

świadka z odtwarzaniem zdarzeń, w których uczestniczył, lecz do celowego fałszywego pomawiania oskarżonego o dokonanie czynów, których nie popełnił. Druga zaś – odwołanie się do zeznań pokrzywdzonych na temat znanych im okoliczności dokonania na ich szkodę przestępstw kradzieży – również niczego nie wnosi do sprawy. Potwierdzają one bowiem tylko to, że takie przestępstwa popełniono i w jakich okolicznościach. Jednocześnie nie ulega przecieży wątpliwości, że przestępstw tych dokonał świadek A. W.. Świadek ten nie kwestionuje swojego sprawstwa w omawianym zakresie. Oskarżony też nie kwestionował tego, że sprawcą mógł być A. W.. Tak więc zeznania pokrzywdzonych potwierdzają jedynie okoliczności, na tym etapie procesu, bezsporne. Nie mają zaś żadnego znaczenia dla oceny roli J. C. co do tych zdarzeń.

Kolejną okolicznością niezmiernie istotną w niniejszej sprawie, a podniesioną w kasacji, jest rażące naruszenie przez Sąd Odwoławczy normy art. 186§1 k.p.k.

Świadek A. H. – konkubina oskarżonego – nie była słuchana na rozprawie przed Sądem Rejonowym. Na rozprawie przed Sądem Okręgowym w dniu 19 czerwca 2018r. odmówiła składania zeznań (k. 2225v). Nastąpiło to zatem przed jej pierwszym przesłuchaniem w postępowaniu sądowym, tak jak wymaga tego art. 186§1 k.p.k. Oczywistym skutkiem tego winno być uznanie, że złożone przez nią zeznania w postępowaniu przygotowawczym nie mogą służyć jako dowód w procesie karnym.

Pomimo tego zakazu, mającego charakter bezwzględny, Sąd Okręgowy powołał się na te zeznania na k. 10 uzasadnienia swego wyroku i uznał, że potwierdzają one zawinienie oskarżonego.

W tej sytuacji zarzuty podniesione w kasacji, w omówionym zakresie należy uznać za zasadne. Skutkiem powyższego było uchylenie przez Sąd Najwyższy zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w R. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy winien raz jeszcze, rzetelnie, rozpoznać zarzuty podniesione w obu apelacjach. O ile zajdzie natomiast potrzeba sporządzenia uzasadnienia wyroku powinien uczynić to w zgodzie z wymogami art. 537 § 3 k.p.k.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.